

4 ne post B 2018

AMDG

Jan 3,14-21

Za Ježíšem chodil jeden z předních mužů Izraele, Nikodém. Vedli spolu dialog o životě věčném: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný.“

Ježíš Nikodémovi připomněl událost ze života Izraele. Během putování pouští lid velmi reptal na Mojžíše, svého vůdce a na Hospodina, svého Boha. Bůh dopustil, že se objevili jedovatí hadi,

kteří se stali smrtelným nebezpečím. Zároveň, však dal i pomoc. Byl jí měděný had na Mojžíšově holi. Byl to skvělý výchovný tah. Žid, který reptal na svého Boha a jím vyvoleného vůdce byl uštknut jedovatým hadem. Aby si zachránil holý život, musel přijít, nebo se nechat donést k Mojžíšovi. Tím jakoby odvolal svou nedůvěru vůči tomuto vůdci i Bohu. Chtěl-li zůstat na živu, musel se s vírou podívat na Mojžíšovu pastýřskou hůl s měděným hadem. Kdyby tak neučinil a jen si v srdci, či v duchu říkal, že to přece stačí, nedožil by večera. Zlo nedůvěry, které se projevilo fyzicky v reptání, muselo být vyléčeno fyzickou přítomností u svého Bohem daného vůdce.

Ježíš význam tohoto příběhu přesouvá na sebe a toto připomíná Nikodémovi. On, Ježíš, je tím, kdo uzdraví člověka uštknutého zlem hříchu. On, Bůh je ten, komu byla hříchem vyslovena nedůvěra. Proto, kdo chce věčně žít, musí s vírou přijít k Ježíši. A to stejně tak fyzicky, jako k Mojžíšovi.

Kde je však dnes Ježíš fyzicky přítomen? Nestačí si myslet kdesi v nitru, že mu nějak věřím a to stačí? No, kdyby to udělal uštknutý Izraelita, tak by bylo do hodiny po něm.

Co tou otázkou, kde je Ježíš dnes fyzicky přítomen, myslím?

Na jedné straně fyzický křest vodou, fyzický chléb eucharistie. O nich přece Ježíš říkal, že bez křtu a eucharistie se věčnost konkrétního člověka nekoná, tedy ne alespoň tak šťastná: „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen, kdo však neuvěří, bude zavržen“ (Mk 16,16), „Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život věčný“ (Jan 6,53). Ponechme zatím dnes stranou otázku, co lidé, kteří by za normálních okolností křest i eucharistii rádi přijali, ale nějak k tomu nedošlo.

Na straně druhé fyzická přítomnost Ježíše v našem životě, respektive v našem jednání, rozhodování a myšlení. Je daná tím, co Ježíš učil, jak máme žít. Kdybychom chtěli porovnat Ježíšovy příkazy a Mojžíšovo desatero, musíme říci, že Ježíš je mnohem důslednější a náročnější. Nelze si jen tak myslet, že Ježíš desatero zrušil, opak je pravdou. Na rozdíl však od Mojžíše nám Ježíš dává svého Ducha, který se stává silou žít tyto požadavky.

Ježíšovo vyprávění o Mojžíšově holi s měděným hadem a uzdravením od jedovatého uštknutí se týká nás všech, všichni i po křtu hřešíme. Jsme uštknuti zlem hříchu. Zůstat s uštknutím zla hříchu je konečnou na cestě do věčné radosti. Nesmíme tedy zůstat s uštknutím zla hříchu sami,

podobně jako uštknutí Izraelci musíme s vírou vyhledat Ježíše. S vírou v jeho slova, kterými svěřil svým učedníkům: „Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Toto se děje ve svátosti smíření. Už to je akt pokání, návratu k Ježíši, když přijdu k jeho služebníkovi a vyznám se pravdivě, že jsem zhřešil. Prožijme radost z toho, že Ježíš má soucit s naší slabostí. Naši slabost Ježíš předpokládal, a proto ustanovil svátost zpovědi.

Příběh z Thajska

„Floyd McClung vypráví o thajském marnotratném synovi – mladíkovi Sawotovi, který, aby unikl nudě venkovského života, opustil otce a odešel do Bangkoku. Vstoupil do světa drog, prostituce, našel vzrušení, a dokud prosperoval, byl všemi oblíbený. Pak ho ale začala pronásledovat smůla. Byl okraden, ale když se pokoušel vyšplhat zase nahoru, dostal se do vězení. Nakonec skončil v dřevěné boudě vedle městské skládky. Vzpomínal na svou rodinu, obzvláště na otce a jeho slova na rozloučenou: „Čekám na tebe.“ Bude však otec stále ještě čekat po tom všem, co udělal a čím zostudil jeho jméno? Do vesnice se již dávno doneslo, jaký vedl život.

Nakonec napsal dopis: „Milý tatínku, chtěl bych přijít domů, ale nevím, zda mne přijmeš po tom všem, co jsem udělal. Velmi jsem zhřešil. Prosím, odpusť mi. V sobotu večer budu ve vlaku, který projíždí naší vesnicí. Jestli mne stále ještě čekáš, pověš, prosím, kousek bílé látky na granátovník před naším domem.“

Během cesty vlakem přemýšlel nad svým životem. Věděl, že otec má naprosté právo nechtít ho vidět. A jak se vlak blížil k vesnici, zmocnila se ho úzkost. Co si počne, když na stromě bílý kus látky nebude?

Naproti němu seděl nějaký laskavý cizí člověk a ten si všiml, jak nervózní je jeho spolucestující. Nakonec Sawat už ten tlak dále nevydržel. Vypověděl dotyčnému celý svůj příběh, a když vjížděli do vesnice, řekl: „Pane, já se tam dívat nedokážu. Mohl byste se dívat místo mne?“ Zabořil obličej mezi kolena: „Vidíte ho, pane? Je to jediný dům s granátovníkem.“

„Mladíku, váš otec nepověsil jenom jeden kus plátna“, odpověděl muž. „Podívejte se sám.“ Sawat nemohl uvěřit svým očím. Celý strom byl ověšený bílým plátnem a před plotem jeho starý otec tančil sem a tam a radostně mával dalším kusem látky! Pak otec běžel podél vlaku, a když vlak zastavil ve stanici, objal syna a v očích měl slzy radosti: „Čekal jsem na tebe.“¹

Svátost smíření i ostatní svátosti, společenství Církve s apoštoly i Božím lidem je skutečností, ve které Ježíš pokračuje v přebývání s námi, jeho učedníky. Církev se svými svátostmi je oním ověšeným bílým stromem. Znamením obnoveného života. Milující a čekající otec, Ježíš dnes, je – má být - Církev, společenstvím učedníků nesoucích Boží radost světu.

Prožijme dnes neděli Laetare – neděli radosnou - jak je její název s vědomím že jsme zváni stále k pramenům života a radosti Boha z nás, zvláště ve svátosti smíření a také že i my sami jsme a můžeme být těmito nástroji Boží lásky a radosti ve světě.

¹ ŘEŽÁBEK. K. *O Boží otcovské lásce*. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2009.

